

- 2) Gadījumā, ja Tiesa uz pirmo jautājumu atbildētu noliedzīgi, vai PVN direktīvas normām, kā arī saistībā ar tām pamatprincipam par tiesību uz aizstāvību ievērošanu un Pamattiesību hartas 47. pantam ir pretrunā tāda valsts prakse, saskaņā ar kuru tiek pieļauta pirmajā jautājumā aprakstītā procedūra tādā veidā, ka otram juridisko attiecību dalībniekam (rēķinu saņēmējam) sākotnējā revīzijas procedūrā nav ar lietas dalībnieka statusu saistītu tiesību un tādējādi viņš nevar arī izmantot tiesības celt prasību revīzijas procedūras ietvaros, kurā izdarītie konstatējumi nodokļu iestādei pēc savas ierosmes ir jāņem vērā otra dalībnieka nodokļu saistību revīzijas procedūrā un var tikt izmantoti pret šo dalībnieku, ņemot vērā, ka nodokļu iestāde nesniedz otram dalībniekam pirmā juridisko attiecību dalībnieka (rēķinu izsniedzēja) revīzijas lietas materiālus, it īpaši konstatējumus pamatojošus dokumentus, protokolus un administratīvos lēmumus, bet tam tos paziņo tikai daļēji kopsavilkuma veidā, tādējādi nodokļu iestāde tikai netieši informē otru dalībnieku par lietas materiāliem, tos izvēloties pēc saviem kritērijiem, kurus otrs dalībnieks nevar kontrolēt?
- 3) Vai PVN direktīvas normas, kā arī saistībā ar tām pamatprincipam par tiesību uz aizstāvību ievērošanu un Pamattiesību hartas 47. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem pretrunā ir valsts prakse, saskaņā ar kuru konstatējumi, ko nodokļu iestāde, veicot juridisku attiecību dalībnieku revīziju saistībā ar to nodokļu saistībām, ir izdarījusi attiecībā uz rēķinu izsniedzēju veiktas procedūras beigās un kas pamato secinājumu, ka minētais rēķinu izsniedzējs ir piedalījies aktīvā krāpšanā nodokļu jomā, nodokļu iestādei pēc savas ierosmes ir jāņem vērā rēķinu saņēmēja revīzijā, ievērojot, ka minētajam rēķinu saņēmējam rēķinu izsniedzēja revīzijas procedūrā nav ar lietas dalībnieka statusu saistītu tiesību un tādējādi viņš nevar arī izmantot tiesības celt prasību revīzijas procedūras ietvaros, kurā izdarītie konstatējumi nodokļu iestādei pēc savas ierosmes ir jāņem vērā rēķinu saņēmēja nodokļu saistību revīzijas procedūrā un var tikt izmantoti pret rēķinu saņēmēju, un ņemot vērā, ka [nodokļu iestāde] rēķinu saņēmējam nesniedz attiecīgos lietas materiālus par rēķinu izsniedzēja revīziju, it īpaši konstatējumus pamatojošus dokumentus, protokolus un administratīvos lēmumus, bet viņu par tiem informē tikai daļēji kopsavilkuma veidā, tādējādi nodokļu iestāde tikai netieši informē rēķinu saņēmēju par lietas materiāliem, tos izvēloties pēc saviem kritērijiem, kurus rēķinu saņēmējs nevar kontrolēt?

(¹) Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV 2006, L 347, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 19. martā iesniedza *Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim* (Polija) – krimināllieta pret B.S.

(Lieta C-195/18)

(2018/C 221/08)

Tiesvedības valoda – poļu

Iesniedzējtiesa

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim

Pamatlietas puses

B.S.

Prokuratura Okręgowa w Piotrkowie Trybunalskim

Łódzki Urząd Celno-Skarbowy w Łodzi

Urząd Celno-Skarbowy w Piotrkowie Trybunalskim

Prejudiciālie jautājumi

Vai Padomes Direktīvas 92/83/EEK⁽¹⁾ (1992. gada 19. oktobris) par to, kā saskaņojams akcīzes nodoklis spirtam un alkoholiskajiem dzērieniem, 2. pants saistībā ar Padomes Regulas (EEK) 2658/87⁽²⁾ par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu 1. pielikumu jāinterpretē tādējādi, ka iesala alus ar kombinētās nomenklatūras kodu KN 2203 var būt izstrādājums, kura gadījumā misas ražošanai ticis izmantots iesala ekstrakts, glikozes sīrups, citronskābe un ūdens, arī tad, ja beziesala sastāvdaļas misā dominē attiecībā pret iesala sastāvdaļām, un glikozes sīrups ticis pievienots misā pirms misas rūgšanas procesa, un pēc kādiem kritērijiem jāvadās, nosakot proporcijas starp beziesala un iesala sastāvdaļām misā, lai atzītu iegūto produktu par alu ar kodu KN 2203?

⁽¹⁾ OV 1992, L 316, 21. lpp.

⁽²⁾ OV 1987, L 256, 1. lpp.

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2018. gada 27. martā iesniedza *Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen* (Vācija) – ML

(Lieta C-220/18)

(2018/C 221/09)

Tiesvedības valoda – vācu

Iesniedzējtiesa

Hanseatisches Oberlandesgericht in Bremen

Pamatlietas puses

Persona, pret kuru ir veikta kriminālvajāšana: ML

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Kāda nozīme, interpretējot iepriekš minētās tiesību normas⁽¹⁾, ir tam, ka izsniegšanas dalībvalstī ieslodzītajiem ir tiesiskās aizsardzības iespējas saistībā ar to ieslodzījuma apstākļiem?
  - a) Vai tad, ja izpildes tiesu iestādēm ir pierādījumi par tādu nepilnību esamību, kuras ir vai nu sistēmiskas un vispārīgas, vai skar noteiktas personu grupas vai arī atsevišķas ieslodzījuma vietas un kuras ir saistītas ar ieslodzījuma apstākļiem izsniegšanas dalībvalstī, ņemot vērā iepriekš minētās tiesību normas, izdošanas pieļaujāmībai pretrunā esošs faktiskais necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās pret personu, pret ko ir veikta kriminālvajāšana, risks viņa izdošanas gadījumā ir jāizslēdz jau tad, ja šādas tiesiskās aizsardzības iespējas tiek radītas, neesot nepieciešamībai veikt turpmāku konkrētu ieslodzījuma apstākļu pārbaudi?
  - b) Vai šajā ziņā ir nozīme tam, ka saistībā ar šīm tiesiskās aizsardzības iespējām Eiropas Cilvēktiesību tiesa nav saskatījusi nevienu norādi, kas liecinātu par to, ka tās ieslodzītajiem nesniedz patiesas izredzes uzlabot nepiemērotus ieslodzījuma apstākļus?
- 2) Ja saskaņā ar atbildi uz pirmo prejudiciālo jautājumu šādu ieslodzītajiem paredzētu tiesiskās aizsardzības iespēju pastāvēšanas dēļ vien, izpildes tiesu iestādēm neveicot turpmāku pārbaudi par konkrētajiem ieslodzījuma apstākļiem izsniegšanas dalībvalstī, nevar tikt izslēgts faktiskais necilvēcīgas vai pazemojošas izturēšanās pret personu, pret kuru ir veikta kriminālvajāšana, risks:
  - a) Vai iepriekš minētās tiesību normas ir jāinterpretē tādējādi, ka ieslodzījuma apstākļu izsniegšanas dalībvalstī pārbaude izpildes tiesu iestādēm ir jāveic attiecībā uz visām ieslodzījuma vietām vai citām soda izciešanas vietām, kurās persona, pret kuru ir veikta kriminālvajāšana, iespējams, varētu tikt uzņemta? Vai minētais attiecas arī uz tādu ieslodzījumu konkrētās ieslodzījuma vietās, kurš ir tikai uz noteiktu laiku vai kuram ir pagaidu raksturs? Vai arī pārbaudīta var tikt vienīgi tā ieslodzījuma vieta, kurā saskaņā ar izsniegšanas dalībvalsts iestāžu sniegto informāciju personu, pret ko ir veikta kriminālvajāšana, ir paredzēts uzņemt visticamāk un uz lielāko daļu laika?